
Vůně léta

Petra Martišková

„Sakra, Bereniko, zvedni ten zadek nahoru, nebo ti pomůžu! Bene, natáhni ty ruce, jak má pak Dominika udržet balanc?! Maty, ta salta umíš líp!“ Mamka na nás chrčila jeden povel za druhým už dobře dvě hodiny. Pot z nás jen lil a do zvedaných figur jsme se dostávali asi už jen zázrakem, síla nás totiž dávno opustila. Jenže mamka byla nekompromisní.

„Necelý měsíc a půl, přesně za pět týdnů je mistrovství a já mám pocit, jako byste tu sestavu cvičili poprvé,“ vztekala se a Dominice s Matyášem názorně předvedla, jak má podle ní vypadat správně provedený flip.

„Paráda a teď partners stunty, nahoru na tři!“ zavelela a hned počítala a přitom luskala prsty: „Raz, dva a tři!“

Zpevnila jsem celé tělo, odrazila se vši silou, která mi ještě zbývala, a nechala se vyhodit nahoru.

„A držíme! Pět, šest, sedm...“ počítala mamka a já se fakt snažila, jenže mé unavené tělo už odmítalo poslouchat. Nohy se mi podlomily, ztratila jsem rovnováhu a řítila se po hlavě k zemi. Dam po mně sáhl, aby zabránil mému pádu, ale i na něm byla patrná únava, takže mě otočil tak, že jsem sice nespadla na hlavu, ale nedokázal můj pád zbrzdit úplně a já dopadla na pravou nohu tak tvrdě, že se pode mnou podlomila.

„Do prčic, Letty, Dame, co to tam vyvádíte?“ mamka se na nás mračila jako sto čertů. „Tak znovu, všichni dolů a dáme si to ještě jednou.“

Dam ke mně ochranně přiskočil, ve tváři měl vepsanou starost.

„Letty, promiň, jsi celá?“ Okamžitě mi začal prohmatávat nohu. Když se dotkl pravého kotníku, bolestivě jsem usykla.

„Můžeš na to stoupnout?“

„To nevím, zkusím to.“

Dam mi pomohl se zvednout. Zapřela jsem se o jeho silné paže a opatrně se postavila. Jakmile jsem na nohu došlápla, v kotníku mě tak bolestivě píchlo, že kdyby mě nedržel, plácla bych sebou zpátky na zem.

„Kotník,“ hlesla jsem.

Opatrně mi sundal botu a ponožku. Kotník mi začínal parádně modrat a já se v duchu loučila s mistrovstvím i prázdninami. Ve svých nejčernějších scénářích už jsem se viděla se sešroubovaným kotníkem, a to jsem ještě nestihla poslat tu pitomou esej a hlavně přijímací video na univerzitu v Austinu. Dam jen potvrdil to, co jsem si myslela, když si pro sebe zamumlal: „To není dobrý.“

To už se k nám přihnala mamka s Rikem, naším zdravotníkem a masérem v jedné osobě, v závěsu.

„Co to tu tropíte?“

„Má něco s kotníkem.“ Dam ustoupil, aby se mohli podívat.

„No, to si děláš srandu,“ zavyla mamka. „Zrovna teď?“

„Promiň, možná bys mi mohla příště dát rozpis, kdy přesně můžu padat,“ uškříbla jsem se a mamka mi škleb hned vrátila zpátky: „Nemáš padat vůbec!“

„Nelíbí se mi to, chtělo by to rentgen,“ vložil se do naší začínající hádky Rik.

„Doktora?“ vyjevila jsem se. „To ani náhodou! Nic to není, to rozchodím,“ kasala jsem se a hrabala se na nohy. Jenže Dam už mě nedržel, takže jsem šla okamžitě potupně k zemi.

„Odvez ji tam, prosím tě, a pak ji vezmi rovnou domů,“ požádala mamka Dama a mně nařídila, abych jí dala hned vědět.

Berenika s Tamitou mi ukázaly vztyčený palec, jakože mi drží, a Lejla se samolibě usmívala. Tutově už se viděla, jak je v páru s Damem. Kráva.

Pomaloučku jsem se postavila a snažila se kotník vůbec nezatěžovat, aniž bych potřebovala Damovu podporu, jenže to jaksi nešlo.

„Přestaneš už laskavě blbnout a chytneš se mě?“ nařídil mi a já chtě nechtě odkráčela z tělocvičny v jeho objetí, přičemž mě prakticky poponášel.

Neblbla jsem, chtěla jsem se od něj držet v dostatečné vzdálenosti. Čím blíž jsem mu totiž byla, tím víc moje srdce vyvádělo. A moje zrádné tělo reagovalo na každý dotyk nevysvětlitelnou touhou.

Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout, abych si z hlavy vypudila myšlenky na to, jaké by to bylo, kdyby mě objímal ne kvůli bolavému kotníku, ale protože by chtěl. Dam je kámoš! Tečka! Okřikla jsem se v duchu za posledních pár let už asi tak po milionté.

Dam neměl o mém vnitřním boji nejmenší tušení. Opatrně mě naskládal na sedadlo spolujezdce ve svém zbrusu novém SUV. Mělo matnou černou barvu, co se mi na autech tak moc líbila, a krásně vonělo novotou. Dostal ho před dvěma měsíci. Přesně sedmého března. To mu bylo osmnáct. Ve stejný den jsem oslavila sedmnácté narozeniny. Naše maminy to nemohly vymyslet líp.

Byly nejlepší kamarádky už od dětství, takže nikoho nepřekvapilo, když si spolu sedly do jedné lavice v první třídě, následovalo sportovní gymnázium a potom fakulta tělesné výchovy a sportu, kde obě vystudovaly obor trenérství. Společně vyrazily nabrat zkušenosti do Ameriky a po návratu v Praze založily úplně první tým roztleskávaček u nás. Byly tak nerozlučná dvojka, že bydlet i jen půl kilometru od sebe jim přišlo nesmírně daleko, takže když se obě vdaly, rozhodly se postavit si domy vedle sebe a s ploty se nenamáhaly. Jednoduše si udělaly společnou zahradu. Stejně trávily všechen volný čas spolu.

Jediné, co jim nevyšlo, bylo porodit stejně děti. Mamce se totiž, na rozdíl od Damovy mamky, nedařilo dlouho otěhotnět. A tak se Dam narodil o rok dřív než já. Ale protože jsou to prostě ty dvě, tak asi nikoho nepřekvapilo, že jsem se narodila ve stejný den jako Dam.

To, že se z nás dvou stanou kamarádi, bylo vlastně předem dané. Neměli jsme na výběr. Trávili jsme spolu každý den už od mého narození, měli vedle sebe nejen domy, ale i chalupy, jezdili spolu na výlety, dovolené i s mamkami na soutěže.

V tělocvičně jsme s nimi byli strašně rádi, i když se nás snažily vždycky nechat doma s jedním nebo druhým tátou, my jsme se prý tak dlouho dožadovali, aby nás vzaly s sebou, že většinou povolily.

Tam jsme potom seděli a ani jsme nedutali. Se zatajeným dechem jsme pozorovali, jak nám skoro nad hlavou lítají vzduchem roztleskávačky a připadalo nám to skvělý. V mých dvou a půl letech se z nás stali nejmladší roztleskávači v celé republice.

Od té doby utekla spousta vody v potoce, co nám teče kus za chalupou, a my byli nejen nerozlučná dvojka, ale také sportovní pár při trénincích.

Dam byl totiž jediný, komu jsem důvěřovala, že když mě vyhodí do vzduchu, tak mě zase taky chytí. Pravda, dneska se mu to zrovna dvakrát nepovedlo, ale oproti pádům, které jsem občas vídala u ostatních holek, byl nějaký pochroumaný kotník máček.

„Dobrá?“ zeptal se Dam starostlivě, když jsem dlouho nic neřekla, jen mlčky zírala na město ubíhající za okny.

Kývla jsem hlavou. Nemusela jsem se na něj dívat, a přesto jsem si dokázala vybavit do nejmenších detailů jeho krásnou tvář. Uhrančivé tmavě hnědé oči orámované dlouhými řasami, které jsem mu jako malá záviděla, medové vlasy, co nosil stažené do drdolu a frajersky podstříhané. Slušelo mu to, ale já měla mnohem radši, když je měl rozpuštěné. A ty jeho rty, ó můj bože, plné, smyslné...

Sakra, Valentýno, ovládej se! Okřikla jsem se v duchu. Byla jsem vděčná, když se před námi objevila budova nemocnice a já mohla vyklopýtat z auta ven.

Na chirurgii nás přivítala pěkně otrávená sestra. Zeptala se, jestli je to tak vážný, že jsem tady v neděli v půl osmé večer.

„Ne, jistě že není, přišli jsme se jen zeptat, jak se máte,“ ušklíbl se Dam a já do něj praštila, aby byl zticha.

Sestra si ho přeměřila pohledem, který kdyby uměl zabíjet, nejspíš by mu nepomohla ani okamžitá pomoc místních nejlepších chirurgů. Tutově by nás nejraději poslala do horoucích pekel, ale namísto toho mi neurvale vytrhla z ruky kartičku pojišťovny, zeptala se, s čím tu jsme, přičemž preventivně zpražila Dama pohledem, kdyby snad chtěl mít nějaké chytré poznámky, a vrazila mi žádanku na rentgen.

„Až budete mít rentgen, tak se mi sem vraťte, ale budete čekat, doktor, co má dneska službu, operuje.“

Příkývla jsem a s díky odmítla nabídku kolečkového křesla. To se raději budu pnout po Damovi jako liána, než bych se nechala vláčet chodbami nemocnice jako invalida.

Na rentgenu byl našťěstí moc fajn doktor, který s námi vtipkoval, a očividně mu vůbec nevadilo, že jsme ho vyrušili v neděli večer. Slíbil mi, že se bude snažit, aby mi to na snímcích slušelo, a než jsme odešli, volal za námi, ať pozdravujeme tu starou čarodějnici na chirurgii.

Sehraně jsme s Damem vyprskli smíchy. Smích nás ale brzy přešel. Než jsme se doploužili zpátky do čekárny, byla narvaná k prasknutí a sestra se

nejspíš zabarikádovala v ordinaci a rozhodla se nevyjít, dokud doktor nedokončí operaci, což trvalo přesně dvě hodiny a dvacet tři minut!

Za tu dobu se osazenstvo čekárny zdvojnásobilo, ač někteří to vzdali a prohlásili, že zas tak blbě jim není, aby tady museli dřepět takovou dobu.

„Klidně jeď domů, vezmu si taxíka,“ nabídla jsem Damovi, ale ten se na mě nevěřicně podíval.

„Šibe ti? Zapomeň!“ odmítl. Našel to nejklidnější možné místo v nejuvzdálenějším rohu čekárny, strčil mi jedno sluchátko svých AirPodů a pustil na youtube výběr nejlepších scének z Rychle a zběsile.

Snažil se mě rozptýlit a moc dobře věděl, jak na to. Vděčně jsem se na něj usmála a za chvíli se spolu s ním bavila hláškami z naší úplně nejvíc nejoblíbenější filmové série.

Myslím, že na světě nebyli větší blázni do příběhů Dominica Toretta a Briana O'Connora než my dva. Už jsem si nepamatovala, kdy jsme se do toho tak zbláznili, ale jedno bylo jisté, nikdo neviděl víckrát všechny díly. Lístky na premiéru toho posledního jsem měla vystavené na nástěnce. Dostala jsem je od Dama k narozeninám. Mimochodem, on ode mě dostal taky dva.

„My jsme stejně dvojka,“ smál se Dam, když si rozbalil můj dárek, a přitom mi podával ten svůj. Pečlivě zabalený v dárkové krabičce převázané mašlí.

„Tak můžeš vzít Karolínu,“ nabídla jsem mu a doufala, že si nevšiml, s jakým sebezapřením jsem to řekla.

„Šlíš?“ vyjevil se Dam. „Tak to ani náhodou! Jednak tvrdí, že větší kravina je už prý jen James Bond, čímž si to u mě pořádně pohnojila, a pak nerozezná auto od motorky. Na premiéru jdeme spolu!“ ujistil mě rozhodně a já se snažila se z toho moc neradovat.

Už za týden! Nemohla jsem se dočkat, i když nepopírám, že po tom, co zemřel hlavní představitel Paul Walker, jsem propadla depresi a asi půl roku jsem odmítala další díly sledovat.

Jenže vášeň je vášeň, že jo? Byli jsme Rychle a zběsile tak posedlí, že jsme si i jména upravili po vzoru našich hrdinů. Z Valentýny se tak stala Letty a z Adama Dam. Paka, vždyť to říkám...

„Lenerová Valentýna,“ křikla protivná sestra a já se hrabala rychle na nohy, aby mě někdo snad nepředběhl. Dam mi pomohl do ordinace.

„Jste rodinný příslušník?“ zeptala se přísně sestra a Dam v naprostém klidu přikývl: „Ano, bratr.“ Ani se nad tou lží nezačervenal.

Sestra mu podle všeho nevěřila ani nos mezi očima, ale vzhledem k tomu, že měla plnou čekárnu, nehodlala se s námi zdržovat. Pobídla nás, ať jdeme za ní.

„Tak polez, ségra,“ zazubil se na mě Dam a já bych mu za normálních okolností něco pěkně peprného odsekla, jenže posledních pár měsíců jsem měla v jeho společnosti tak trošku zataženou ručku, jak by řekl trefně taťka.

„Podvrtnutý kotník,“ oznámil mi doktor diagnózu ještě dřív, než jsem se stihla naskládat na židličku naproti němu. Ani se přitom na mě nepodíval.

Zíral na moje rentgenové snímky a já doufala, že to nebude zlý. Podvrtnutý kotník už jsem měla tolikrát, že bych to asi ani nedokázala spočítat. Jenže on není podvrtnutý kotník jako podvrtnutý kotník. Může to být léčba na tři dny nebo taky sádra na dva měsíce. Modlila jsem se, abych protentokrát měla štěstí.

„Jaký stupeň?“ vyhrkla jsem a doktor se na mě konečně podíval.

„Prosím?“

„Jaký stupeň podvrtnutí,“ zopakovala jsem netrpělivě a doktor se uznale usmál.

„Zdá se, že to není tvůj první úraz.“ Dokonce nebyl líný projekt v počítači záznamy. Břejlil do monitoru snad deset minut a občas u toho něco zamručel nebo se pootočil, aby mě mohl obdarovat vyčítavým pohledem.

„Co děláš za sport?“

„Cheerleading.“

„Hmm, tak tímhle tempem skončíš v lepším případě ve třiceti o berlích, v tom horším na vozíku. Přetrhané vazy, vymknutý kotník – patnáctkrát!, několik zlomenin, utržený meniskus... No, slušný výčet, kam se na tebe hrabou fotbalisti.“

Pokrčila jsem nevzrušeně rameny. Co jsem mu na to asi tak měla říct? Že to k tomu prostě patří? Že baletky chodí do důchodu v pětatřiceti? Bylo mi jasné, že roztleskávání nemůžu dělat věčně, ale třicet let? To bylo ještě fakt hektar daleko. Nad tím jsem teď rozhodně nehodlala přemýšlet.

„Tentokrát máš štěstí, máš to jenom pohmožděné a natažené vazy. Nemáš nic přetrženého nebo zlomeného. Tři dny na to nedošlapuj, pak jen s oporou. Minimálně týden, raději dva si dej pauzu od tréninků,“ chrлил na mě doktor a já poslušně přikyvovala s úsměvem od ucha k uchu. Teď už to bylo jisté, tohle rozhodím.

„Led a vyvýšená poloha ti pomůže,“ poradil mi ještě, než nás se zprávou pro mého dětského doktora milostivě propustil.

„Paráda,“ radoval se Dam a nadšeně si se mnou plácnul. Ani jeden z nás si nevšímal našťvaných pohledů, kterými nás vyprovázela protivná sestra.

Než jsme se vyhrabali z nemocnice, venku se setmělo, a to teď v polovině května bylo světlo do půl devátý! Sotva jsem se usadila do auta, zavibroval mi mobil.

Mamka. Měla jsem od ní už šest zmeškaných hovorů a Dam pět!

„Mami, jsem v pohodě, je to podvrtnutý, první stupeň,“ nahlásila jsem rychle a bylo slyšet, jak si mamka na druhé straně telefonu úlevně vydechla.

„Jednička výron,“ řekla někomu, kdo tam byl s ní. Tipovala jsem to na tátu a Damovu mamku.

„A proč mi neberete ani jeden telefon?“ neodpustila si. „Jste tam celou věčnost. Víš, jak jsem se o tebe bála?“

„Mami,“ zaúpěla jsem. „Čekali jsme dvě a půl hodiny než doktor, co měl službu, skončí operaci. Bylo tam totálně plno, teď jsme vylezli a hned volám.“

„No jo,“ zamručela nespokojeně a nebyla by to ona, kdyby nedodala: „Mohla jsi aspoň napsat.“

Protočila jsem oči v sloup. Ujistila ji, že jedeme rovnou domů (kam bychom se asi tak valili, když já sotva lezu a zítra je škola, že?) a típla jsem jí s úlevou telefon.

Dam mě povzbudivě pohladil po stehně. Byla jsem ráda za to, že je tma. Milosrdně totiž skryla ruměnc, co se mi rozlil po tváři.

Doma jsem přetrpěla mamčinu zpověď a se závistivým pohledem jsem vyprovázela Dama s jeho mamkou v závěsu. Kvapně se loučili a Dam na mě povzbudivě mrknul: „Večer napíšu.“

Otupěle jsem kývla a přitom pozorovala mamku, jak kolem mě lítá nejdřív s octanovým obkladem, za chvíli s ledem, pak s nějakou pálivou mastičkou, která smrděla jak půl roku prošlá vejce. Do postele jsem se dostala přesně s úderem půlnoci.

Dam

Co noha? 😊

Letty

Dá se 😞

Dam

Takže na hovno 😞

Letty

Dam

A máma?

Letty

Neptej se! 😞

Dam

Mlčím. 😊 Jsem KO,
zítra se objevím hned po škole.

Letty

Yep 😊

Dam

Dobrou 😊

Letty

Dobrou 😊